

KohtaamisPaikan tarina

KohtaamisPaikan vaiheita ja periaatteita (1999–2023)

Mistä kaikki alkoi?	1
Näky jumalanpalvelusyhteisöstä etenee	2
Keljon kirkko uuden jumalanpalvelusyhteisön kotikirkoksi	3
Alfa-kurssit väylänä yhteisöön	7
Kortepohjan kirkkoon	8
New Wine -kesätapahtumat ja -verkosto	9
Keljon yhteisöstä KohtaamisPaikaksi	10
PizzaKirkko ja BrunssiKirkko	10
Lähetystyötä kaukana ja lähellä	11
Raamatunlukuohjelma	12
Koronavuodet	12
Työntekijävaihdokset	13
KohtaamisPaikan työnäky	14
Yhteisöjen kirkko	16

Mistä kaikki alkoi?

KohtaamisPaikan syntymiseen vuonna 1999 vaikuttivat useat tekijät. Helsingissä oli aloitettu Tuomasmessut jo vuonna 1988, ja se avasi osaltaan tietä muille jumalanpalvelusyhteisöille. Kristillisten opiskelijajärjestöjen toiminta oli hyvin yhteisöllistä ja osallistavaa, mutta erityisesti työelämään siirtyvät nuoret aikuiset eivät löytäneet perinteisistä seurakunnista samanlaisia mahdollisuuksia yhteisölliseen seurakuntaelämään, kuin mihin he olivat opiskelijajärjestöissä tottuneet. Erilaisille jumalanpalvelusyhteisöille oli tarvetta, ja pioneerivaiheen hankkeita alkoi ilmaantua 1990-luvun lopulta alkaen lähinnä isommissa kaupungeissa.

KohtaamisPaikan kannalta tärkeäksi muodostui yhteys Englannin anglikaanikirkon New Wine -verkoston seurakuntiin. 1990-luvun alussa suomalaisia pappeja alkoi käydä hengelliseen uudistumiseen rohkaisevissa johtajaretriiteissä. Menimme Tiinan kanssa tällaiseen retriittiin kymmeneksi päiväksi helmikuussa 1992 Lontoon lähelle Chorleywoodiin. Osallistuimme St Andrew's -seurakunnan jumalanpalveluksiin, ja viikolla kokoonnuimme isossa omakotitalossa. Ohjelma oli varsin yksinkertainen: lauloimme ylistyslauluja, kuulimme hyvää opetusta ja puolestamme rukoiltiin. Johtajaretriitti on teki lähtemättömän vaikutuksen ja sai aikaan kaipauksen kokea jotain vastaavaa Suomessa. Kyse ei ollut vain yhdestä

toimintamuodosta seurakunnassa, vaan hengellisestä uudistuksesta, joka läpäisi koko seurakuntaelämän.

Yksi Lontoossa käyneistä papeista oli Jorma Karanko, joka oli työkaverini Kansan Raamattuseurassa (KRS). Jorma aloitti Helsingissä rukousmessuja, joissa New Wine -verkostosta tutut elementit olivat mukana. Ylistyslauluille annettiin aikaa, rukouspalvelu oli osa messua, ja messun jälkeen oli teetarjoilua. Jorman esimerkin innoittamana aloitimme Jyväskylässä Kortepohjan kirkolla rukousmessut kerran kuukaudessa syksyllä 1997. Mukana oli lapsiperheitä ja nuoria aikuisia. Muistan jonkun kävijän sanoneen, että rukousmessut ovat juuri sellaista toimintaa, jota nuoret aikuiset kaipaavat. Niitä oli kuitenkin liian harvoin. Niistä pitäisi tulla viikoittaisia ja niiden ympärille rakentaa muutakin toimintaa. Rukousmessut olivat selvästi tärkeä välivaihe ennen KohtaamisPaikan syntymistä.

Marko Remes oli mukana tiimissä, joka toteutti rukousmessut. Marko kirjoittaa tästä vaiheesta seuraavaa.

Vaikka messuja oli harvoin, ne kuitenkin edellyttivät sitoutumista ja sitä kautta saatiin suhteellisen kiinteä vastuunkantajajoukko, josta käytännössä kaikki siirtyivät myöhemmin KohtaamisPaikan vastuunkantajiksi. Rukousmessujen yhteydessä oli jo rukouspalvelua ja lapsille omaa ohjelmaa, joista molemmista tuli myöhemmin elimellinen osa myös KohtaamisPaikan toimintaa. Rukousmessujen ohessa järjestimme myös ensimmäiset Alfa-kurssit.

Näky jumalanpalvelusyhteisöstä etenee

1990-luvun puolivälin jälkeen Suomessa alkoi vierailta anglikaanipappeja New Wine -verkoston seurakunnista ja vaikutteet sieltä alkoivat levitä. New Wine tuntui edustavan tasapainoista kristillisyyttä, jossa Raamatun sana ja Pyhän Hengen työ armolahjoineen otettiin todesta. Jumalan kohtaamiselle annettiin tilaa kokoontumisissa. Tilaisuudet olivat levollisia, eikä niissä ollut havaittavissa ylilyöntejä. Jumalan todellisuus tuli turvallisesti koettavaksi ja vastaanotettavaksi. Näissä tapahtumissa Jumala tuntui vahvistavan omaa kutsumustani, ja havahduin siihen, miten Jumala saattoi puhua eri tavoilla.

Olin mukana joulukuussa 1997 Kiponniemessä New Wine -verkoston johtajaretriitissä, jonne oli kutsuttu seurakuntien ja järjestöjen työntekijöitä. Retriitin puhujavieraina oli pieni tiimi Englannista. Yhdessä rukoushetkessä eräs heistä jakoi minulle saamansa rukouskuvan

pohjalta ajatuksia, jotka koskettivat syvästi. Hän sanoi, että olen valinnan edessä. Jumala kutsuu minua kiipeämään kalliolle. Jos päätän kiivetä, niin en voi enää palata takaisin. Jos päätän kiivetä, niin Jumala antaa voiman kiipeämiseen ja tulen kallion päällä ymmärtämään ja näkemään, mihin kaikkeen tämä kiipeäminen liittyy. En ole ainut kiipeäjä, mutta olen ensimmäisten joukossa, jotka nousevat tuolle kalliolle. Jotkut jäävät katselemaan, että mitenköhän tuolle kiipeilijälle oikein käy. Koin Jumalan käden koskettavan, oikeastaan painavan minua maahan asti tuon rukouksen aikana. En voinut ymmärtää tarkkaan, mistä oli kysymys, mutta sen aika tuli reilun vuoden kuluttua.

Ollessani KRS:n työssä järjestimme ison konferenssin Kuopiossa tammikuussa 1999. Siinä puhujana oli kirkkoherra Bruce Collins Lontoosta. Hän vastasi New Wine -verkoston kansainvälisistä yhteyksistä. Konferenssi viikonlopun jälkeen oli papeille puolisoineen järjestetty johtajaretriitti. Olin juontamassa konferenssia, ja eräällä tauolla Bruce tuli juttelemaan kanssani. Hän sanoi, että Jumalalla on varattuna minulle uusi tehtävä. Hän jatkoi, että haluaa vielä rukoilla asian puolesta ja palata siihen myöhemmin viikolla.

Retriitin viimeisenä iltana tuli sitten sopiva hetki jatkaa siitä, mihin jäimme konferenssissa. Bruce kertoi ajatuksistaan, jotka koki saaneensa Jumalalta. Hän sanoi, että Suomessa on tarvetta perustaa jumalanpalvelusyhteisöjä, joissa hengellisen uudistumisen periaatteita laitetaan käytäntöön. Hän jatkoi, että nämä toimisivat kirkkoherran ja piispan luvalla perinteisten seurakuntien yhteydessä. Joidenkin pappien tulisi olla aloitteellisia ja tehdä tarvittava pioneerityö. Minä olin hänen mukaansa yksi tällainen pappi. Bruce jatkoi, että ehkä yksi Jyväskylän seurakunnan kirkko tyhjenee muusta toiminnasta ja se annetaan alkavan yhteisön käyttöön. Hän sanoi, että tähän voi mennä viisi vuotta, mutta hän kokee asioiden tapahtuvan hyvin nopeasti. Pitäisi uskaltaa olla aloitteellinen, kun tilanne avautuu. Hän sanoi vielä, että riittäisi hyvin, jos kirkossa olisi käytössä 200 istumapaikkaa.

Keljon kirkko uuden jumalanpalvelusyhteisön kotikirkoksi

Noin viikko Kuopion tapahtumien jälkeen luimme Tiinan kanssa aamupalalla Keski-suomalaista. Yhdessä uutisessa kerrottiin, että Jyväskylän seurakunta ajaa alas toimintaa Keljon kirkossa. Varasin saman tien ajan kirkkoherra Otso Sovijärvelle. Kerroin hänelle rukousmessuista ja kysyin, olisiko mahdollista synnyttää seurakunnan yhteyteen uudenlainen jumalanpalvelusyhteisö. Yhteisön talous perustuisi vapaaehtoiseen antamiseen. Otso sanoi keskustelun aikana, että tämä uusi hanke sopisi hyvin Keljon kirkkoon, jonka toimintaa seurakunta ajaa alas! Tästä käynnistyivät keskustelut ja

suunnitelmat, jotka tarkentuivat seuraavien kuukausien aikana. Päätimme seurakunnan johdon ehdotuksesta perustaa tulevaa yhteisöä varten oman tukiyhdistyksen.

Pian Otson tapaamisen jälkeen kävimme Tiinan kanssa Keljon kirkolla tutustumiskäynnillä. Kysyin suntiolta, paljonko kirkossa on paikkoja. Hän sanoi, että jos kaikki tuolit otetaan käyttöön, niin tasan 200! Jälkikäteen huomaan, että Jumalan johdatus oli erittäin tarkkaa. Olimme rakentamassa jotain uutta, mihin liittyi myös riskejä. Tarvitsimme kaiken sen rohkaisun, jota saimme tuossa alkuvaiheessa.

Ymmärsimme melko nopeasti, että uuden jumalanpalvelusyhteisön aloittaminen vaati entisen työn jättämistä ja sitä myötä riskin ottamista. Mielessäni alkoi pyöriä Raamatusta tuttu Mooseksen rukous: "Älä vie meitä täältä pois, ellet itse kulje kanssamme" (2. Moos. 33:15). Rukoukseni oli, että Jumala antaisi koko hankkeen kariutua, jos se ei olisi hänestä. Eräänä huhtikuun aamuna olin lähdössä ajamaan eteläiseen Suomeen palaveriin, jossa piti päättää, irtaudunko silloisesta työstäni vai voisiko linkki siihen säilyä jotenkin. Ajaessani aamulla joskus kuuden jälkeen Vaajakosken silloilla avasin autoradion. Ohjelmana oli varhaisaamun hartaus, ja sinä aamuna siinä luettiin Raamattua. Juuri kun avasin radion, kuulin nuo sanat: "Älä vie meitä täältä pois, ellet itse kulje kanssamme." Kohta jatkui niin, että Jumala vakuutti kulkevansa Mooseksen kanssa tilanteessa, jossa Mooseksen piti jatkaa matkaa ja johtaa kansaa kohti luvattua maata. Tuona aamuna koin Jumalan vinkkaavan, että hän on mukana näissä uusissa vaiheissa, joihin hän on itse meitä kutsunut.

Aloimme kokoontua Keljon kirkolla silloin tällöin noin 20–30 ihmisen joukolla rukoilemaan hankkeen puolesta ja keskustelemaan keskeneräisistä suunnitelmista. Kartoitimme myös taloudellista pohjaa papin palkkausta varten. Jossain vaiheessa totesimme, että pystyisimme palkkaamaan aluksi puolipäiväisen papin. Olimme Tiinan kanssa hyvin tietoisia siitä, että puolikas palkka ei riittäisi perheemme toimeentuloon.

Kesän lopulla olin jälleen tapaamassa kirkkoherraa. Olimme tuossa vaiheessa tehneet melko paljon suunnitelmia, ja toiminnan aloitus oli oikeastaan enää sitä vaille, että irtisanoudun KRS:sta siirtyäkseni uuden jumalanpalvelusyhteisön palvelukseen. Yhteisöstä käytettiin tuossa vaiheessa nimeä Keljon yhteisö Keljon kirkon mukaan. Tuossa tapaamisessa Otso sanoi, että nyt oli tullut aika tehdä päätös yhteisön perustamisesta ja toiminnan aloittamisesta. Hän pyysi minua tulemaan seuraavalla viikolla uudestaan ja kertomaan, mitä olemme päättäneet. Hän lupasi omalta puoleltaan viedä uuden yhteisön perustamisen kirkkoneuvoston tietoon.

Koska perheemme talous edellytti kokoaikaista työtä, vaihtoehdoksi nousi ajatus löytää Keljon yhteisön lisäksi puoliaikainen papin työ jostain lähialueen seurakunnasta. Oli perjantai, ja sanoin lounaalla Tiinalle, että terveyteni ei kestä enää vatvoa tätä asiaa edes viikonlopun yli. Olisipa nyt tarjolla puolipäiväinen työ Keljon yhteisön lisäksi, niin voisin irtisanoutua nykyisestä työstäni. Kun sanoin nämä ajatukset ääneen, puhelin soi, ja soitto tuli tuomiokapitulista. Hiippakuntapastori sanoi kuulleen, että KRS:lla on taloudellisia haasteita, ja kysyi, olisinko kiinnostunut puolipäiväisestä papin työstä Jyväskylän maaseurakunnassa! Totesin siihen, että olin kiinnostunut ja itse asiassa olin juuri sanonut lounaspöydässä ääneen tarvitsevani puolipäiväisen työn. Hiippakuntapastori sanoi, että tässä taitaa olla Jumalan johdatus mukana. Minun oli helppo yhtyä ajatukseen.

Ajoitus oli täydellinen. Ilmoitin seuraavalla viikolla Otsolle, että aloitamme Keljon yhteisön lokakuun lopussa 1999 ja irtisanouduin samalla entisestä työstäni. Toimin puolipäiväisenä pappina Jyväskylän maaseurakunnassa kesään 2000 asti, ja sen jälkeen Keljon yhteisö pystyi palkkaamaan minut päätoimisesti.

Otso antoi ennen toiminnan aloitusta myös ohjeen tavata piispa Jorma Laulaja. Muistan miettineeni, että piispa on varmaan kiireinen ja tapaaminen saattaisi järjestyä viikkojen kuluttua. Soitin samana päivänä piispan sihteerille ja kerroin toiveestani tavata piispa. Sihtööri soitti takaisin muutaman minuutin päästä ja sanoi, että tapaaminen on seuraavana päivänä Jyväskylässä! Piispa piti tapaamisessamme tärkeänä sitä, että uusi jumalanpalvelusyhteisö toimii seurakunnan yhteydessä, ja antoi tukensa hankkeelle. Muistan piispan antaman viisaan ohjeistuksen siitä, että hän ei halua lukea uuden yhteisön kuulumisista iltapäivälehdistä. Noina aikoina jotkut uudet hankkeet kirkon piirissä olivat nousseet ikävällä tavalla julkisuuteen. Sellaista profiilia oli syytä välttää.

Keljon kirkolla lokakuun lopussa 1999 aloitetut iltakirkot alkoivat koota väkeä enenevässä määrin. Oli selvää, että tämän tyyppiselle seurakuntaelämälle oli tarvetta. Korostimme alusta lähtien sitä, että Keljon yhteisö tarjosi yhden vaihtoehdon seurakuntayhteydelle ison seurakunnan sisällä. Kyse ei ollut siitä, että tapamme toimia olisi ollut jotenkin oikeampi tai parempi kuin seurakunnan muu vakiintunut toiminta. Jotta saavuttaisimme uusia ihmisiä mukaan seurakunnan yhteyteen, niin tarvittiin erilaisia jumalanpalveluksia. Koimme vahvasti alusta lähtien, että Keljon yhteisön tuli toimia rakentavalla tavalla seurakunnan yhteydessä. Suhteet Jyväskylän seurakuntaan olivat tärkeät ja niitä piti hoitaa hyvin. Saimme käyttää Keljon kirkon tiloja myös viikolla. Tuolloin Jyväskylän seurakunta järjesti Keljon kirkolla harvakseltaan jumalanpalveluksia.

Uutena hankkeena Keljon yhteisö synnytti myös kyselyä erityisesti papiston keskuudessa. Jälkikäteen voi nähdä, että yhteyden ja luottamuksen rakentamista auttoi ensinnäkin se, että pappina hoidin vuosittain 1–2 kuukauden ajan sijaisuuksia seurakunnan eri alueilla. Sijaisuudet tarjosivat myös joustoa yhteisön taloudelle. Teimme jo alkuvaiheessa myös päätöksen, että tiedotus Keljon yhteisön tilaisuuksista hoidetaan seurakunnan omassa lehdessä, emmekä käyttäneet lainkaan omia maksettuja ilmoituksia paikallislehdissä.

Yhteisön vakiintuessa ja kasvaessa tarvittiin lisää työvoimaa. Tiina tuli mukaan vuonna 2000. Seuraavassa Tiinan ajatuksia.

Tuntui luontevalta ja hyvältä tulla töihin KohtaamisPaikkaan – tuolloin Keljon yhteisöön – Mikan työpariksi. Olin jo aikaisemmin oppinut englantilaisilta sen, että olemme Mikan kanssa tiimi, tein sitten mitä työtä tahansa. Alusta asti tuntui myös tärkeältä, että meidän kotimme oli avoin seurakunnan kokoontumisiin. Olimme koko perheellä mukana KohtaamisPaikassa.

Toimenkuvani oli hyvin käytännöllinen ja laaja – organisointia ja rekrytointia laidasta laitaan. Mikan kanssa meillä oli selkeä työnjako. Mika hoiti mm ylistykseen, opetukseen ja tekniikkaan liittyvät osa-alueet, minun osa-alueinani olivat mm. tarjoilut, tilojen järjestelyt, lastenohjelmat ja pienryhmät. Vapaaehtoisten rekrytointi ja yhteydenpito heihin oli iso osa työtäni. Yhteisön toiminnan pyörittäminen perustui vapaaehtoisten työpanokseen, ja periaatteena oli, että vapaaehtoisuus on osa-aikaista sekä määräaikaista. Välillä on ollut vaikeaa kysyä tekijöitä, mutta englantilaisilta kuulemani ajatus toi uuden näkökulman: kutsumalla palvelemaan olen tarjoamassa mahdollisuutta kasvaa opetuslapsena. On ollut upeaa huomata se, miten uskollisesti seurakuntalaiset ovat olleet mukana rakentamassa KohtaamisPaikkaa vuosien varrella. Monet ovat vaihtaneet toimenkuvasta toiseen palvelun useilla eri osa-alueilla.

Heti alusta asti lapset ovat olleet tärkeä osa yhteisöä ja tärkeitä seurakuntalaisia. Halusimme mahdollistaa lapsiperheiden seurakuntayhteyteen pääsemisen. Vanhempien ja vapaaehtoisten rooli oli ja on ollut läpi vuosien ratkaisevan tärkeä. Englantilaisilta opimme myös sen, että jokainen seurakuntalainen on mukana lapsityön tiimissä. Jos tilaisuudessa häiriinnyn lasten äänistä ja katson lapsiin kulmat kurtussa, teen lapsityötä negatiivisesti. Meidän aikuisten on tärkeää antaa lapsille tilaa olla lapsia, tervehtiä heitä ja vaikka opetella lasten nimiä.

Emme halunneet puhua lastenhoidosta vaan lastenohjelmista, joissa lapsille on tarjolla ikätasoisesti samaa mitä aikuisillekin: mahdollisuus oppia tuntemaan Jeesusta, kasvaa hänen tuntemisessaan ja päästä kokemaan Jeesuksen läsnäolon todellisuutta. Opetus ei ole vain tiedon lisäämistä, vaan sen todeksi elämistä. Rukous on oleellinen osa lastenjuttuja, ja lapset ovat päässeet itse mukaan rukoilemaan toistensa puolesta. Esimerkiksi pienimpien Koppiksessa siunaamme porukalla yhteen ääneen jokaisen lapsen nimeltä mainiten: "Jeesus siunaa NN"

Vuosien varrella ikäryhmäjaot sekä paikat ovat vaihtuneet, mutta ajatus siitä, että lapset ovat tärkeitä seurakuntalaisia, on edelleen elintärkeä.

Alfa-kurssit väylänä yhteisöön

Järjestimme alusta lähtien Alfa kahdesti vuodessa. Alfat olivat tärkeitä sisääntuloväyliä yhteisön muuhun elämään. Alfat kokosivat varsin ison joukon ihmisiä. Olemme kuulleet vuosien varrella monia rohkaisevia muutuskertomuksia. Tässä yksi sellainen.

Olin 25-vuotias, kun erosin kihlatustani. Olin elänyt hänen kanssaan avoliitossa, mutta parisuhteessa eläessäni koin elämäni tylsäksi. Olin miettinyt, kestääkö tätä tylsyyttä koko lopun elämää. Hankin koiran, muutin Kortepohjan ylioppilaskylään ja aloin viettämään opiskelijaelämää. Sinkkuna oli mukava olla ja opiskelijaelämä oli aika railakasta, mutta se oli kuluttavaa. Periaatteessa minulla oli asiat hyvin, mutta elämästäni puuttui hauskuus, mielenkiinto ja tarkoitus. Jälkikäteen tulkitsisin tuon vaiheen ikäkriisiksi.

Olin aina mieltänyt itseni uskovaiseksi ja haikaillutkin seurakunnan perään sitten riparivuosien. Niinpä lähdin mukaan, kun minua pyydettiin seurakunnan tilaisuuksiin boksilähetyksen yhteydessä. Yksi kaveri suositteli minulle Alfa-kurssia, ja lähdin siihen mukaan. Minulla ei ollut erityisempiä odotuksia kurssin suhteen. Olin silloin 26-vuotias.

Alfa-kurssin Pyhän Hengen viikonlopussa eräs henkilö rukoili puolestani ja pyysi, että Jumala täyttäisi kaikki tarpeeni ja että Pyhä Henki täyttäisi minut. Näin tapahtui. Noin kahden viikon ajan oloni oli valtavan seesteinen ja rauhallinen ja sellainen, että olin täysin tyytyväinen elämääni. Kuvailisin uskoontuloani "oppikirjatapaukseksi", koska se oli juuri sellainen, mitä Nicky Gumbelin kirjasta luimme. Kurssilainen tulee kurssille, pikkuhiljaa kurssin asiat, eli kuva Jeesuksesta, Jumalasta ja Pyhästä Hengestä, avautuvat, ja sitten Pyhän Hengen viikonlopussa sain täytyä Pyhällä

Hengellä, kun puolestani sitä rukoiltiin.

Uskoontuloni jälkeen olen saanut kokea Jumalan johdatusta. Eräs suuri projekti elämässäni on toteutunut. Toinen suuri johdatus on ollut aviopuolison löytäminen ja ylipäänsä kaikki, mitä olen uskoontuloni jälkeen saanut kokea. Olo on yhtä ihmettelevä kuin uskoon tullessa.

Kortepohjan kirkkoon

Keljon kirkko palveli kokoontumispaikkana ensimmäiset kolme vuotta hyvin. Oheistilat olivat kuitenkin varsin rajalliset, ja kirkkorakennuksesta löytyi sisäilmaongelmia. Saimme uudeksi kokoontumispaikaksi Kortepohjan kirkon syksyn 2002 alussa. Kortepohjan tilat olivat toimivimmat, ja kirkko sijaitsi ylioppilaskylän vieressä. Kävijämäärä kasvoi sunnuntaisin noin 150 henkilöön, ja mukaan tuli paljon opiskelijoita. Järjestimme ylioppilaskylässä muuttoapua uusille opiskelijoille syyslukukauden alussa ja myöhemmin myös leipäjakelua. Kortepohjan vaihe kesti reilut viisi vuotta, kunnes sielläkin todettiin sisäilmaongelmia. Kirkko laitettiin kiinni vuoden 2008 alussa, ja KohtaamisPaikka oli jälleen uuden vaiheen edessä. Seuraava kertomus on Kortepohjan kirkolta.

Olin auto-onnettomuudessa elokuussa 2005. Onnettomuudessa niskani retkahti ja sain iskun

päähäni. Puoli vuotta onnettomuuden jälkeen jouduin todella huonoon kuntoon. En pystynyt

liikkumaan kunnolla, niskaani särki jatkuvasti ja minulla oli paha olla. Ainainen kipu koetteli myös henkisesti. En pystynyt edes laittamaan ruokaa itselleni. Sukulaiseni auttoivat tekemällä minulle valmiita annoksia, jotka tarvitsi vain lämmittää. Onneksi ystäväni KohtaamisPaikasta kävi katsomassa minua säännöllisesti. Hän myös rukoili puolestani.

Eräänä iltana tein sängyn pohjalla uskonratkaisuni. Samalla hetkellä koin, että minua rakastetaan valtavasti ja kivutkin hellittivät hetkeksi! Noin kuukauden päästä tästä uskaltauduin ystäväni kanssa ensimmäistä kertaa KohtaamisPaikkaan. Se oli maaliskuuhuhtikuu 2006. Kun KohtaamisPaikka-illassa tuli hetki, että rukouspalvelu alkoi, tiesin, että minun pitäisi mennä rukoiltavaksi, mutta olin niin nuori uskossani, etten aluksi oikein kehdannut. Ystäväni saattoi minut rukoiltavaksi. En sinänsä odottanut rukoustilanteelta mitään, mutta se muutti elämäni. Seuraavana päivänä pystyin tekemään kotitöitä: siivosin, tein ruokaa itselleni ja kaverilleni pakastimeen ja

pesin pyykkiä. Minulla oli ollut lähete kuntoutukseen, mutta minun ei tarvinnut mennä sinne. Siihen asti olin vain maannut sängyssä, mutta nyt toimintakykyäni oli palautunut! Jumala hoiti rukouksessa myös ahdistustani, jota sairastumiseni oli aiheuttanut. Oloni keveni huomattavasti!

Rukoukokemus todella vahvisti jumalakuvaani. Varsinkin, kun minulla ei ollut kauheasti

odotuksia sen suhteen, mitä siinä tulisi tapahtumaan. Olin vain niin rikki ja sairas, ja minulla oli tieto siitä, että Jumala voi minua auttaa. Olen todistanut muille parantumisestani rukouksen kautta. Se on vahvistanut heitä ja itseänikin.

New Wine -kesätapahtumat ja -verkosto

Aloittaessamme kokoontumiset Kortepohjan kirkolla alkoivat myös New Wine -kesätapahtumat Himoksella. Otimme KohtaamisPaikkana järjestelyvastuun tapahtumasta ja vastasimme myös tapahtuman taloudesta muutaman ensimmäisen vuoden ajan. New Wine -kesätapahtuman taustana voidaan pitää Suomen Vapaakirkon teologisella opistolla Santalassa Hangossa pidettyjä juhannustapahtumia, joita johtivat Simo ja Helena Lintinen. Osallistuimme Keljon yhteisönä isolla joukolla Santalan juhannuksiin vuosina 2000–2002. Niissä puhujavieraina oli New Wine -verkoston pappeja Englannista. Santalan tilat olivat kuitenkin liian pienet kasvavalle tapahtumalle, ja tilalle etsittiin sopivaa paikkaa muualta Suomesta. Himos osoittautui sijainniltaan sopivaksi. New Wine -kesätapahtumista tuli alusta alkaen yhteisömme kesäkauden tärkein tapahtuma ja yhteisön rakentamisen kannalta hyvin keskeinen.

New Wine kehittyi vuosien myötä verkostoksi, jonka puitteissa järjestettiin alueellisia konferensseja, vastuunkantajareitittejä seurakuntien ja yhteisöjen vastuunkantajille sekä erilaisia koulutuksia mm. Jumalan äänen kuulemisesta. KohtaamisPaikka on ollut aktiivisesti mukana New Wine -verkostossa kaikki kuluneet vuodet. Mika oli oman työnsä ohella verkoston johtajana Simo Lintisen jälkeen vuosina 2016–2021, ja Tiina toimi mm. kesätapahtuman järjestelypäällikkönä. KohtaamisPaikassa lähes alusta lähtien mukana ollut Jukka Jämsén puolestaan on nykyään New Winen toiminnanjohtaja. Jukan puoliso Kirsi on ollut pitkään New Winen johtajistossa, ja nykyään myös kohtaamispaikkalaiset Heikki ja Kati Niittylä ovat New Wine johtajiston jäseniä. KohtaamisPaikassa kiinnityimme New Wine -arvoihin ja pidämme niitä aktiivisesti esillä. New Wine -arvot löytyvät sivulta www.newwine.fi/nwfinland/.

Keljon yhteisöstä KohtaamisPaikaksi

Siirtyessämme Kortepohjan kirkolle ymmärsimme nopeasti, että yhteisömme nimi tuli muuttaa sellaiseksi, ettei se ollut sidottu johonkin tiettyyn paikkaan. Nimiehdotuksia kerättiin, ja ehdotuksista valittiin KohtaamisPaikka. Lahdessa toimi jumalanpalvelusyhteisö, jolla tuo nimi oli jo käytössä. Kysyimme heiltä luvan käyttää samaa nimeä. Muokkasimme kirjoitusasua niin, että sanan keskellä oleva P-kirjain kirjoitettiin isolla kirjaimella. KohtaamisPaikka-sana kuvasi hyvin yhteisömme pyrkimyksiä tarjota mahdollisuuksia niin Jumalan kuin toinen toistemme kohtaamiseen.

Kortepohjan vaiheen jäätyä taakse KohtaamisPaikka alkoi kokoontua useammassa paikassa. Vuoden 2008 aikana käyttöön tulivat Jyväskylän keskusseurakuntatalo, Palokan kirkko ja Keltinmäen kirkko. Keltinmäen kirkon tilalle tuli jonkin ajan kuluttua Kaupunginkirkko. Kokoonnuimme pääsääntöisesti kolmesti kuukaudessa eli kussakin kirkossa tai seurakuntatalossa kerran kuukaudessa. Tämä merkitsi sitä, että KohtaamisPaikka alkoi vaikuttaa laajemmalla alueella. KohtaamisRyhmiä merkitys kasvoi. Kodeissa kokoontuvat KohtaamisRyhmät alettiin nähdä yhä kiinteämpänä osana laajempaa yhteisöä.

Kotien käyttö on ollut kaikkiaan merkittävää KohtaamisPaikan eri vaiheissa. KohtaamisRyhmiä lisäksi palaverit on pidetty pääosin kodeissa, ja kesäisin on ollut KesäKohtaamisia kodeissa eri puolilla kaupunkia.

PizzaKirkko ja BrunssiKirkko

Myös keskusseurakuntatalossa todettiin sisäilmaongelmia, ja se suljettiin. Seurakunnalla ei ollut keskustan alueella korvaavia tiloja, joten aloimme miettiä seurakuntatalon tilalle jonkin pizzerian kysymistä. Aloimme hahmotella ajatusta PizzaKirkosta, johon olisi helppo kutsua uusia ihmisiä mukaan. Kerran kävellessämme Tiinan kanssa kävelykadulla huomiomme kiinnittyi erääseen sen varrella olevaan pizzeriaan.

Päätimme mennä käymään siinä ja esittää asiamme omistajalle. Hän kuunteli meitä ja sanoi, että hän on äskettäin kääntynyt muslimista kristityksi. Hän toivotti meidät lämpimästi tervetulleiksi pizzeriaansa pitämään PizzaKirkkoja ja sanoi tekevänsä kaikkensa, että

sisimme tilaisuutemme toimimaan. Taas kerran tuntui siltä, että Jumala oli tässä muutoksessa mukana ja avasi meille uuden oven.

PizzaKirkot toimivat hyvin. Niilläkin oli kuitenkin oma aikansa, sillä parin vuoden päästä olimme tilanteessa, jossa pizzeria suljettiin ja oli jälleen aika jollekin uudelle. KohtaamisPaikan hallituksessa oleva Jyväskylän kristillisen koulun rehtori Petteri Muotka kertoi mahdollisuuksista vuokrata koululta kokoontumistilaa. Kävimme hallituksen kesken ideointia siitä, millaisia kokoontumisia koululla voisi olla. Jenni Kivinen sanoi, että opiskelijat pitäisivät brunseista. Ajatus sai tuulta alleen, ja siitä kehittyi BrunssiKirkko. Pian kävi ilmi, että BrunssiKirkosta tuli KohtaamisPaikan suosituin jumalanpalvelus. Koululla oli lapsille hyvät tilat, joten opiskelijoiden lisäksi mukaan tuli paljon lapsiperheitä. Brunssin aikana on hyvää aikaa tutustua paremmin muihin KohtaamisPaikassa käyviin ihmisiin ja tunnelma on ollut varsin rento. BrunssiKirkon konsepti on kestänyt aikaa, ja niitä jatketaan edelleen.

Lähetystyötä kaukana ja lähellä

Jyväskylään saapui vuonna 2015 iso joukko turvapaikanhakijoita. Syksyllä 2016 joitakin heistä tuli mukaan KohtaamisPaikan iltamessuihin. Järjestimme ensimmäisen kastekoulun ja sen jälkeiset kasteet syksyn aikana. Maahanmuuttajia alkoi tulla lisää, ja aloitimme heitä varten oman ryhmän, joka kokoontui vanhassa pappilassa.

Kastoiimme seuraavien vuosien aikana hieman yli 20 aikuista maahanmuuttajaa. Suurin osa heistä oli afgaaneja. Nimikkolähettiemme palattua työkaudeltaan saimme heiltä tärkeää tukea tähän työhön. Heillä oli kielitaitoa niin paljon, että he saattoivat toimia tulkkeina.

Juha Kyyrä kertoo seuraavassa näistä vaiheista:

Kun Jyväskylään tuli paljon turvapaikanhakijoita, tapahtuma aiheutti hieman keskustelua ja itsetutkiskelua siitä, miten voisimme reagoida tilanteeseen ja lähteä auttamaan heitä jollakin tavoin. Onneksi Mika ja Tiina ottivat heidät suurella sydämellä vastaan, näyttivät esimerkillään mallia ja kutsuivat heitä kotiinsa vierailuille. Monenlaista auttamista tarvittiin, jopa oleskelupa-anomusten ja viranomaistapaamisten kanssa.

Olin mukana Kortepohjan Alfa-kurssilla, ja oli hieno nähdä ja kokea, kun meitä oli toistakymmentä henkeä lukemassa yhdessä Raamattua sekä suomen että darin kielellä.

KohtaamisRyhmän osallistujamäärän lisääntyessä Mikan ja Tiinan avuksi tuli myös muutama kohtaamispaikkalainen tutustumaan ja ystävystymään "poikien" kanssa ja tekemään tätä tärkeää ja elämää muuttavaa työtä. Pikkuhiljaa maahanmuuttajat saivat lisää suomalaisia ystäviä ja moni kohtaamispaikkalainen sai myös uuden kummipojan. Ilon aihe oli myös se, että moni maahanmuuttaja sai hankittua itselleen myös opiskelupaikan ja ammatin oleskeluluvan lisäksi. Monet heistä ovat muuttaneet työn ja opiskelun takia Etelä-Suomeen, ja elämme nyt maahanmuuttajatyön kannalta uutta vaihetta.

Olemme olleet lähettämässä keskuudestamme vuosien varrella kolme perhettä pitkäaikaiseen lähetystyöhön lähetysyhdistys Kylväjän kautta. Heistä kaksi perhettä on tälläkin hetkellä omilla kentillään. Tämän lisäksi olemme lähettäneet monia yhteisöemme ihmisiä lyhyemmille lähetysmatkoille. Vuosituhannen alussa lähetimme useiden vuosien aikana Suomen Lähetysseuran lähetystyöntekijöiden Juha ja Anu Väliahon kutsusta pieniä ja isompia tiimejä Venäjälle Inkerin kirkon suomensukuisten kansojen keskellä oleviin seurakuntiin.

Raamatunlukuohjelma

Vahvistaaksemme KohtaamisPaikassa mukana olevien ihmisten hengellisen elämän hoitamista aloitimme kotisivuillamme oman raamatunlukuohjelman vuonna 2011. Lukuohjelmassa on jokaiselle päivälle yksi luku sekä Vanhasta että Uudesta testamentista ja kirjoittajatiimiläisen löytöjä näistä luvuista. Kirjoittajia on vuosien aikana ollut noin 20, ja heidän toimestaan on syntynyt noin 4 000 raamattukommenttia!

Koronavuodet

Pandemia vaikutti KohtaamisPaikkaankin monella tavalla. Opetuksia ei ollut tallennettu tai jumalanpalveluksia striimattu aikaisempina vuosina. Kun fyysiset kokoontumiset kiellettiin, yhden viikonlopun aikana kerättiin tarvittavaa tekniikkaa ja osaajia, jotta saatoimme striimata ensimmäisen NettiKirkon. Myöhemmin hankimme lisää kalustoa ja jatkoimme jumalanpalvelusten striimausta senkin jälkeen, kun kokoontumisrajoitukset poistettiin.

KohtaamisPaikka Jyväskylä -YouTube-kanavalle on nyt tallennettu kaikki jumalanpalvelusten puheet 15.3.2020 alkaen.

Työntekijävaihdokset

2020-luvun alkupuolelta käynnistyi työntekijävaihdosten valmistelu, koska Mika ja Tiina olivat jäämässä eläkkeelle vuosina 2022 ja 2023. KohtaamisPaikan hallitus käynnisti prosessin, jolla etsittiin uutta toiminnanjohtajaa. Kyseessä oli ensimmäinen johtajavaihdos KohtaamisPaikassa, ja se haluttiin tehdä hyvin. Rekrytointi johti siihen, että tehtävää tarjottiin Topi Viitasalolle. Topi oli tuttu, sillä hän oli ollut opiskeluaikanaan mukana KohtaamisPaikassa vuosina 2006–2008. Topi opiskeli Jyväskylässä muusikoksi ja myöhemmin Pieksämäellä sosionomi-diakoniksi.

Topin tultua tehtävään alettiin etsiä toista työntekijää kasvatustyön johtajaksi, ja tähän tehtävään valittiin Hanna Viitasalo. Näin KohtaamisPaikan työntekijöiksi löytyi aviopari, jolle KohtaamisPaikka ja Jyväskylä olivat entuudestaan tuttuja. Koska Topi on diakoni, KohtaamisPaikan papin tehtävään kutsuttiin osa-aikaisesti (10 %) New Wine -verkoston toiminnanjohtaja Jukka Jämsén, joka on ollut mukana KohtaamisPaikassa lähes alusta lähtien.

KohtaamisPaikan ja Jyväskylän seurakunnan kesken tehtiin vuonna 2023 yhteistyösopimus, joka osaltaan vakiinnutti KohtaamisPaikan aseman Jyväskylän seurakunnan yhteydessä työntekijävaihdosten keskellä.

Topi kertoo omasta tiestään KohtaamisPaikan toiminnanjohtajaksi:

Katkelma rukouspäiväkirjastani Tampereella 23.11.2013

“Mietin, että kutsuuko Jumala meidät takaisin Jyväskylään, josta meidät on lähetettykin matkaan? Olisi ihanaa ja mahtavaa kyllä palvella KohtaamisPaikassa.”

Melkein kymmenen vuotta ennen kutsua KohtaamisPaikan työhön Jumala jo herätteli tällaista ajatusta. Tuolloin sen toteutuminen tuntui mahdottomalta. Ajattelin, että kirjoitanpa asian nyt kuitenkin ylös päiväkirjaani, kun se kerran tuli mieleen. Kun keväällä 2022 sain kutsun KohtaamisPaikan toiminnanjohtajaksi, tuo vanha päiväkirjamerkintä oli minulle yksi merkittävä rohkaisu astua tähän tehtävään.

KohtaamisPaikka oli minulle tärkeä yhteisö opiskeluaikana, ja olen kokenut sen siitä lähtien jonkinlaisena kotipesänä. Jyväskylän opiskeluajan jälkeen olin melkein 15 vuotta muualla. Se, mitä sain opiskeluaikana tämän yhteisön keskellä kokea ja oppia, on ollut työnäkyni ja kutsumukseni pohjana kaikki nuo vuodet. Nyt sain palata takaisin ja jatkaa työtä kotiyhteisön keskellä.

Minut tekee nöyräksi astua näin merkittävän yhteisön johtajaksi. Samalla se kuitenkin innostaa valtavasti. Kunnioitan suuresti Mikan ja Tiinan aloittamaa työtä. Kuten KohtaamisPaikan vaiheet ovat tähänkin asti osoittaneet, Jumala vie ja johdattaa koko ajan eteenpäin ja luo uutta.

Luukas aloittaa Apostolien teot kertomalla, että Luukkaan evankeliumissa kuvattiin, "mitä Jeesus alkoi tehdä ja opettaa" (Ap. t. 1:1, 33/38-käännös). Apostolien teot on siis jatkokertomus eli kertomus siitä, miten Jeesuksen teot ja opetus jatkuivat. KohtaamisPaikan vaiheissa näemme, mitä Jeesus on alkanut tämän työn kautta tehdä ja opettaa. Jatkoa on kuitenkin luvassa. KohtaamisPaikka menee yhdessä, Jeesusta kuunnellen, kohti jatkokertomusta.

KohtaamisPaikan työnäky

Haluamme rakentaa Jyväskylän seurakunnan yhteydessä toimivan perhemäisen jumalanpalvelusyhteisön, joka tavoittaa jatkuvasti uusia ihmisiä yhteyteensä. KohtaamisPaikkaa ohjaa kolme kantavaa periaatetta tai suuntaa, joita kaikkia tarvitaan tasapainoisen seurakuntaelämän ylläpitämisessä:

1. läheinen suhde Jumalaan – up
2. yhteys ja kuuluminen yhteisön sisällä – in
3. avautuminen ulospäin – out

(UP) Pyrimme siihen, että meillä olisi tuore kokemus Jumalan kohtaamisesta joka kerta, kun kokoontumme yhteen. Siitä kumpuaa voima ja into kaikkeen muuhun. Annamme tilaa ja aikaa Jumalan ylistämiselle laulujen kautta. Ylistyksessä kohtaavat kaksi näkökulmaa: Jumala on Kaikkivaltias ja samalla lähelle tuleva Isä. Jeesuksessa Hän on kohdattavissa.

Ylistystä laulaessamme käytämme niin uusia ylistyslauluja kuin vanhoja virsiä. Rakennamme ylistyshetkiä niin, että ne ovat kokonaisuuksia, joissa ylistystä ei katkaista juonnoin tai rukouksin. Kaikella tällä haluamme auttaa jokaista kohtaamaan Jumalaa.

Pyrimme luomaan tilaa Pyhälle Hengelle vaikuttaa keskellämme. Rukoilemme toistemme puolesta eri tavoilla niin jumalanpalveluksissa kuin KohtaamisRyhmissä. Olemme huomanneet, että rukouksessa toistemme puolesta on keskeistä odottaa Pyhän Hengen toimivan. Emme pyri täyttämään hiljaisuutta sanoilla, vaan opettelemme rukoilemaan yksinkertaisia rukouksia. Yksi tällainen rukous on "Tule Pyhä Henki". Joskus Jumala puhuu hiljaisen odotuksen aikana, ja rohkaisemme toisiamme jakamaan sitä, mitä koemme Jumalan puhuvan rukouskuvien tai Raamatun jakeiden kautta. Olemme huomanneet, että on tärkeää aloittaa jakaminen sanomalla jotenkin niin, että minulle tuli mieleen tällainen asia. Rukoiltava voi ottaa rukouskuvan tai Raamatun jakeen vastaan, jos kokee sen rohkaisevana. Tällainen toimintatapa madaltaa kynnystä opetella Jumalan äänen kuuntelemista ja toistemme rohkaisua rukoushetkissä.

(IN) Haluamme olla perhemäinen yhteisö. Jotta tämä voisi toteutua, tarjoamme kaikille mahdollisuutta löytää oman KohtaamisRyhmän, jossa käydä viikolla. Varaamme mahdollisuuksien mukaan jumalanpalveluksissamme tilaa yhteiselle syömiselle, jotta voisimme tutustua toisiimme ja jakaa elämää toistemme kanssa. BrunssiKirkkojen yhteinen ruokailu on osoittautunut tässä toimivaksi käytänteeksi.

Kotisivuiltamme löytyy KohtaamisRyhmät-sivulta alaotsikko Simppeli kirkko (simple church). Siinä kuvataan tarkemmin sitä, millainen KohtaamisRyhmän kokoontuminen voi olla. Niissä yhteinen syöminen toteutetaan usein nyyttäriperiaatteella. Raamatun äärellä jaamme omia löytöjämme siitä raamatunkohdasta, joka on käsittelyssä. KohtaamisRyhmän ideaan kuuluu se, että yksi ei opeta toisia, vaan kaikki voivat jakaa löytöjään. KohtaamisRyhmissä rukoillaan jokaisen puolesta ohjatusti, usein pienissä muutaman henkilön ryhmissä.

(OUT) Haluamme olla yhteisö, joka on jatkuvasti avoin uusille ihmisille. Rakennamme jumalanpalveluksiamme niin, että uusien ihmisten olisi mahdollisimman helppo tulla mukaan. Olemme huomanneet, että uusien ihmisten tavoittamisessa ihmissuhteet ovat kaikista tehokkain toimintaväline. Silloin kun uusi kävijä tulee KohtaamisPaikkaan jonkun toisen kanssa, sinne on helpompi tulla uudestaan. On monta syytä tulla seurakuntaan, mutta sinne tullaan uudestaan siinä tapauksessa, että seurakunnasta saadaan ystävä tai ystäviä. Tämä on jonkun sanoma viisaus, johon on helppo yhtyä.

Olemme lähettävä yhteisö. Tuemme niitä, jotka lähtevät keskeltämme joko pitkäaikaiseen tai lyhytaikaiseen lähetystyöhön. Rohkaisemme toisiamme olemaan Jumalan käytössä kukin omassa elinympäristössään.

Yhteisöjen kirkko

Jumalanpalvelusyhteisöjen rakentamisen pioneerivaihe alkaa olla takana. Erilaisia yhteisöjä on jo kymmeniä eri puolilla Suomea. Uusien yhteisöjen vetäjille on tarjolla monenlaista tukea. Aloittaessamme KohtaamisPaikkaa (Keljon yhteisöä) meillä ei ollut tietoa muista hankkeista. Saimme vuoden 1999 aikana tietää, että Helsingissä on alkamassa Verkosto-niminen jumalanpalvelusyhteisö. Otimme yhteyttä Verkoston vastuupappiin Hannu Vuoriseen ja sovimme tapaamisen heidän työntekijöidensä kanssa. Oli varsin rohkaisevaa tavata ja jakaa kokemuksia yhteisöjen alkutaipaleista. Pian tapasimme myös Timo Pöyhösen, joka oli käynnistänyt yhteisön rakentamisen Turussa. Timo toimii Hengen uudistus kirkossamme ry:n toiminnanjohtajana, ja hän on kirjoittanut kirjan Yhteisöjen kirkko.

Olemme KohtaamisPaikkana saaneet olla mukana yhdessä merkittävässä muutosvaiheessa Suomen ev.lut. kirkossa. Piispa Jorma Laulaja sanoi vuonna 2022 Ilkka-Pohjalaisen haastattelussa omana arvionaan, että jumalanpalvelusyhteisöt tulevat olemaan kirkon tulevaisuutta monien muiden rakenteiden horjuessa. Tähän arvioon on helppo liittyä. Emme voi tietää tulevaisuutta, mutta meidän tehtävämme on toimia Jumalan suunnitelmissa omana aikanamme.

Mika Kilkki